

ELOSTIRION

OUT OF LOSS, OUT OF LIFE, UNTO LONG GLORY

Likt de sista númenóranerna gungar vi fram på den stora vågen och hoppas att snart sköljas upp på torra land. Men havet är stort och än är inget land i sikte.

Därför fortsätter Mithlond att träffas palantír-ledes, till exempel för Tolkiens födelsedag som er Skrivare tyvärr inte kunde medverka vid.

Då vi inte kan träffas kan vi i stället skriva desto mer. I detta nummer av ET har vi inte mindre än tre långa artiklar. Tyvärr handlar en av dem om Khamûl som nyligen gick bort.

Andra sällskap skriver också; Club Cosmos har äntligen lyckats kora vinnare i förra årets novelltävling. CC:s möteslokal Café Sirius är fortsatt stängd men om man går in i bokgruvan kan man ibland få se Vardamir!

Ruby Gamgee, Skrivare

REGENTEN TALAR

Pest och pina

Det har nu snart gått ett år sedan vi i Mithlond fick stänga ner vår verksamhet för att ta hand om våra inbyggare och försöka bromsa spridningen av den smitta som riket drabbats av. Ett år då vi inte kunnat träffas och fördriva några timmar tillsammans.

Detta är naturligtvis ännu mer påträngande i ett rike som vårt, då en stor del av vår existens byggs kring vår möjlighet att umgås och dela glädje med varandra.

Aktiviteten i riket har inte varit på topp det gångna året, och detta är inte förvånande, men jag finner ändå att många har hjälpt till för att se till att något hänt. Om detta sedan varit riksmöte

över palantír, eller att man hittat mindre grupper för att fortfarande kunna träffas, har skiljt sig från gång till gång, men man har kunnat notera att det inte varit helt stopp. Våra budbärare har dessutom fortfarande jobbat med att dela information och små roligheter på de olika forum vi har för detta.

Jag tycker dock att de bud vi får från andra riket visar på ett ljus i slutet av den tunnel vi färdas i, och från vad våra spejare kan se, så verkar det inte vara Smaug som väntar på ett skrovsmål där...

Så låt oss nu bita ihop, ge varandra mentalt stöd och uppmuntran, så skall vi tillsammans ta oss igenom sista biten också. Efter det så ser vi till att vi fått bra fäste och startar våra nya äventyr springandes.

Eder Regent,

Erion

GRÅ RÅDET INFORMERAR

Mithlonds stämma

På grund av pesten kommer årets stämma att hållas genom palantír. Tid: 14 februari 12.00. Länk och instruktioner skickas ut strax innan mötet. Om man inte kan närvara kan man skicka fullmakt till annan inbyggare.

Grå Rådet

Klientmedelskontona avskaffas

Klientmedelskontot är det fack i Mithlonds Skattkista där Du tidigare kunnat lägga undan pengar för att ha till årgärd och festgärder.

Avskaffandet sker genom att:

1. Om Du har guld i ditt fack dras årgården och om det finns guld kvar betalas det ut till Din privata skattkista.

2. De som inte har guld inestående betalar in årgården på PG 4459118-8.

3. De som ligger minus på kontot meddelas detta och behöver betala skuld + årgård.

Men hur ska Du veta om du har guld i överflöd eller inte? Frukta icke! Skattmästaren finns till din tjänst! Årgården fastställs på Stämman. Sista inbetalningsdag för årgård är 31 mars.

Sittandes i Skattkistan, eder Skattmästare,
Belewien

KHAMÛL (OLLE SAHLIN)

Jag upptäckte Tolkien ungefär samtidigt som jag började spela rollspel under min svunna ungdom i mitten av 1980-talet. Det var ett litteraturintresse och en hobby som verkligen gick hand i hand och som onekligen formade mig som person.

Dessutom var det ju så att rollspel inte bara var en rolig fritidssysselsättning för oss som inte roades lika mycket som jämnåriga av att jaga en boll på en grusplan, utan där fanns också en gemenskap som växte sig stark – detta trots att den vida världsväven på den här tiden inte var något vi kunde använda oss av för att få kontakt med andra likasinnade.

Mycket av den här gemenskapen berodde naturligtvis på det stora engagemanget från redaktionen på Äventyrsspel som producerade dessa fantastiska spel. Det fanns en stark relation mellan skapare och kunder och gränserna suddades ut genom att vi delade samma intresse.

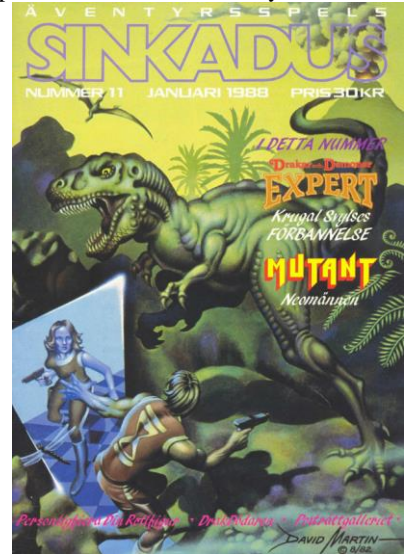
Navet för gemenskapen var naturligtvis tidningen *Sinkadus*. Tidningen leddes från början av Äventyrsspels grundare och VD, Fredrik Malmberg, men efter ett tag tog en av de klaraste stjärnorna på spelhimlen, Olle Sahlin, över.

Min första riktiga kontakt med Olle var när han svarade på en insändare som jag och en kompis hade skickat till *Sinkadus*. Vi hade nämligen

hittat Åke Ohlmarks bok *Tolkien och den svarta magin*.

Liksom många andra unga nördar blev vi först hänfödda av omslaget med den Hans Arnold-målade djävulen som stack ut bakom professorn och tyckte såklart också att det var en spännande titel. Men vi blev milt sagt inte lika entusiastiska när vi tog oss an innehållet. Naturligtvis såg vi det för den dynga det var och värst för oss var att Ohlmarks klankade ner på vår favorithobby – rollspel!

Så vi fattade pennan och skrev ett brev till Äventyrsspel där vi undrade vad de tyckte om detta.

Till vår stora förvåning fick vår ganska fånigt formulerade insändare ett långt och ingående svar signerat Olle Sahlin. Olle berättade om bakgrunden till Ohlmarks konflikt med familjen Tolkien och Tolkiensällskapen, men han passade också på att informera oss om alla felen i Ohlmarks översättning.

När jag flera år senare gick med i Mithlond så var det ju ganska fascinerande att inse att flera av Äventyrsspels gamla medarbetare var medlemmar i våra illustra sällskap (till exempel så är ju en av Mithlonds grundare ingen mindre än rollspelsnestorn Anders Blixt).

Olle stötte jag på i Forodrim och det var alltid lika trevligt att träffa honom för att prata om alla möjliga saker mellan himmel och jord – av någon anledning oftast spelrelaterade saker. Vi sågs även på science fiction-kongresser och någon enstaka gång när han var på besök i Göteborg. Tyvärr besökte han mig veterligen aldrig Mithlond, även om han faktiskt närde planer på det. För efter vår ambassad på Forodrim's jubel 2008 kom han fram till mig med ett jättestort leende på läpparna – ett sånt folk har när de verkligen har fattat grejen – och berättade att ambassaden fick honom att inse att han bara måste komma till ett höstgille! Tyvärr blev det aldrig så.

Olle hade en reumatisk sjukdom, och för några år sedan var det så allvarligt att han blev liggande på sjukhus ett tag och var rullstolsburen sedan dess. Han kämpade på, tränade och arbetade med rehabilitering, men den 9 januari orkade hans kropp inte längre mer och han somnade in i hemmet.

Olle var utan tvekan en person som gjorde den här planeten till en bättre plats och som har berört många, många människor. Som vän, men också för sin gärning inom den svenska fantasitiken. Inte bara som redaktör för Äventyrsspel, utan också som översättare av till exempel Terry Pratchett och Philip Pullman. Han var också en väldigt duktig fotograf som verkligen kunde fånga personligheten hos dem han porträtterade med sin bilddemon. Alla som har sett hans bilder från Forodrimfester eller medeltidsveckan vet vad jag talar om.

Att Olle Sahlin var någon som betydde mycket visar om inte annat den insamling som startades några dagar efter hans bortgång, dels som stöd till Olles änka men också för att kunna ordna ett digitalt bibliotek med hans bilder. På mindre än två dygn samlades inte mindre än 79 000 kr in!

Olle Sahlin är en av de personer som verkligen har varit betydelsefull för fantasyintresset i Sverige. Genom sitt arbete och engagemang, men kanske framför allt genom att han var en otroligt trevlig och inkluderande person.

Första gången jag träffade honom var faktiskt inte i Forodrim utan på ett tidigt spelkonvent på 1980-talet, efter att jag skrivit insändaren som jag nämnde tidigare. Det som jag fortfarande tänker på är att han inte bemötte mig som en vuxen bemöter ett barn (eller snarare någon i yngre tonåren), utan som en jämbördig. Jag tror det var betydelsefullt för mig att inse att ålder, kön eller något annat yttre attribut inte spelar någon roll, särskilt inte när man delar samma passion.

Tack för allt Olle. Namárië mellon Khamúl.

Fredegars Bolger

(Fredegars insändare finns här, på sidan 36: https://archive.org/details/Tidningar_Sinkadus_Sinkadus_1_1_-_Januari_1988_Gothmog_/red)

TOLKIEN PÅ FRANSKA

När jag i somras bänkade mig för att läsa om allas vår favoritberättelse så var det varken på Shakespeares eller Strindbergs språk utan Sartres – franska. Jag tyckte dels att det kunde vara ett bra sätt att hålla mina franskakunskaper vid liv, dels att det skulle vara intressant att se hur en översättning till ett annat språk kunde te sig.

Det jag läste var den nya franska översättningen som kom 2014-16 och som är gjord av Daniel Lauzon, en fransk-kanadensisk översättare född i Quebec. Vad jag har förstått så rekryterade det franska förlaget honom inte bara för hans kompetens utan också för att han är en Tolkienkännare.

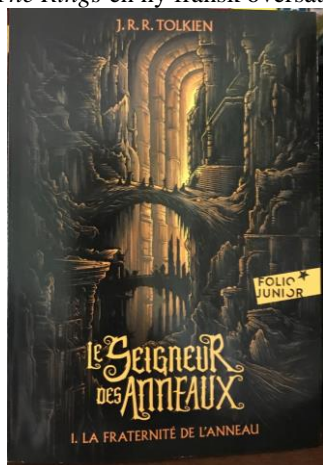
Lauzon började sitt uppdrag med att ta över översättningsarbetet av History of Middle-earth-serien – de första delarna hade faktiskt översatts av ingen mindre än Författarens sonson Adam Tolkien (som är uppvuxen i Frankrike och är tvåspråkig).

Daniel Lauzon tog sig sedan an *The Hobbit* innan han fick den stora äran att förse *The Lord of The Rings* med ny fransk språkdräkt. Vilket enligt många behövdes.

På Adam Tolkiens franska wikipediasida kan man läsa att Adam och hans far hade en avgörande roll för att uppmuntra till en ny fransk

översättning. Det är ändå lite bedårande att det i förbifarten nämns att ingen mindre än Christopher Tolkien tyckte att det var dags att ge *The Lord of The Rings* en ny fransk översättning.

Den första franska översättningen kom först 1972 och utfördes av Francis Ledoux. Ledoux var en ansedd och skicklig översättare med bland annat Charles Dickens, Edgar Allan Poe, Shakespeare och Tennessee Williams i bagaget, men Tolkien var kanske inte riktigt hans kopp te. Eller glas vin om ni så vill. Han var inte insatt i världen, i Midgård, och fick heller inte tillgång till Tolkiens översättarguide. Dessutom kom appendixet ut på franska först 1986, och att utelämma det hade oenkligen stor betydelse för förståelsen av vad det är för sorts bok.

Så problemen med den gamla franska översättningen var inte riktigt samma som vi hade i Sverige med Ohlmarks översättning. Man kan kanske uttrycka det så här: *The Lord of the Rings* översattes till franska av en kompetent översättare som inte förstod vad det var för sorts bok, men till svenska av en inkompetent dito som man ändå får säga delvis förstod vad det var för sorts bok.

Men att förstå sekundärskapelsen och alla dess nyanser är ju trots allt oerhört viktigt, särskilt i det här fallet, vilket är något som blev alltför tydligt i Ledoux översättning.

Det exempel som har upprört franska Tolkien-kännare mest hittar vi redan i förordet – där Tolkien skriver om ”the departure of Galadriel och Elrond” så har Ledoux tolkat ordet ”departure” som att det handlar om deras död. Att det, när man väl har läst klart hela historien, blir väldigt uppenbart att de verkligen lämnar Midgård borde ju i alla fall fått någon förlagsredaktion att vakna och rätta till misstaget, men uppenbarligen inte.

Francis Ledoux har också använt referenser som inte passar i Midgård, använt uttryck som gör att illusionen av att vi läser en historia i en annan värld bryts. Till exempel uttrycket ”un cousin à la mode de Bretagne” (typ ”kusin av sorten från Bretagne”) som ungefär betyder avlägsen släkting. Men denna franska region, som för övrigt Asterix kommer från, ligger ju som bekant inte i Midgård. Vid ett annat tillfälle går hobbitarna på led som indianer (”file indienne”) vilket ju inte heller funkar. När du läser detta så lämnar du Midgård.

Så när *The Lord of the Rings* – eller *Le Seigneur des Anneaux* som vi kanske ska benämna verket fortsättningsvis – skulle få ny språkdräkt var ambitionen att det verkligen skulle vara genomtänkt, vara troget Tolkien men också såklart fungera på franska.

Därför föll valet på Daniel Lauzon, men han har inte heller varit helt ensam. Till sin hjälp har han först och främst haft litteraturvetaren och Tolkienexperten Vincent Ferré (som också ansvarade för utställningen på franska nationalbiblioteket, se ET nr 129). Men han har även konsulterat språkvetare och andra experter. Namn och uttryck har stötts och blötts, för att få rätt känsla och rätt betydelse.

Våra huvudpersoner hette till exempel Bilbon och Frodon Sacquet i den gamla översättningen. En påse heter ”sachet” på franska, så det är ju närmast att jämföra med Erik Anderssons namnval: Secker. Det avslutande n-et i förnamnen lades till av Francis Ledoux för att det skulle låta franskt.

I Daniel Lauzons nya översättning heter de i stället Bilbo och Frodo Bessac. En "besace" är helt enkelt en axelväska. Så därför uppfylls Tolkiens krav på att namnet ska ha något att göra med påse/väska – "bag" på engelska – och behåller dessutom Bilbos allitererande namn.

Ännu bättre blir det om vi ser till de mindre populära släktingarna: Otho och Lobelia hette Sacquet de Besace i den gamla översättningen, men har fått det enligt mig mycket bättre namnet Bessac-Descarcelle i den nya. En "escarcelle" är en penningpung och det är ju inte utan att man kan tycka att det är ett förträffligt väl valt ord!

Ibland har Lauzon valt att gå lite mer på vad som klingar väl på franska. Till exempel har Proudfoot fått bli Belpied (som betyder Vackerfot) istället för Fierpied som hade varit en direkt översättning.

Lauzons stora problem som han berättar om i en intervju var hur han skulle översätta Mirkwood. Till sist valde han Grand'Peur eller Foret de Grand'Peur (Stora farans skog) eftersom han ansåg att han inte kunde hitta något vettigt franskt namn (i den gamla översättningen hette skogen Foret Noir – Svarta skogen).

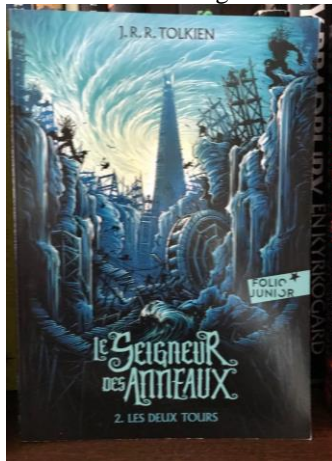
Anledningen till att det blev Foret de Grand'Peur är naturligtvis att alverna kallar den för Taur-e-Ndaedelos, "forest of the great fear", efter att Nekromantikern slagit sig ner där.

Så som ni förstår är det en översättare som verkligen är insatt i Tolkiens värld och verk, som verkligen funderade på vad det var han jobbade med. I intervjun jag läste pratar han lyriskt om sitt arbete så man förstår att han har njutit av att översätta. Han berättar om hur han har kunnat gå in i texten, men också om hur viktigt det var att ta tillvara på detaljerna och originaltextens tonalitet.

Att det skulle bli en diskussion kring den nya översättningen och framför allt kring de nya namnen var ju naturligtvis inte någon större överraskning, och jag har tagit del av lite tankar på franska diskussionsforum.

Jag har personligen svårt att förstå när någon vill klamra sig fast vid en äldre version av ett

översatt namn av nostalgiska skäl (det är till exempel, enligt mig, irrelevant att Vattnadal är vackert när det inte är en korrekt översättning av Rivendell) utan tillhör dem som snarare välkomnar nya översättningar av namn på platser och personer. I alla fall om de är trogna ursprunget och har en bra klang.

Av det jag har läst i franska forum när översättningarna har diskuterats så har de flesta accepterat de nya namnen och tycker att de fungerar.

Det namn som kanske har fått störst kritik är den blivande konung Elessars smeknamn. Och här kan jag i viss mån hålla med kritikerna. I den gamla översättningen kallades han för Grand-Pas vilket på svenska ungefär blir Storkliv (eller om man så vill: Vidstige). I den nya översättningen kallas han i stället för L'Arpenteur. Verbet "arpenter" betyder ungefär "gå fram och tillbaka med stora kliv", så ur den aspekten är det ju genomtänkt. Men det betyder också "att mäta" och en "arpenteur" är en lantmätare. Så det är klart att det kan bli lite felaktiga associationer.

Jag har också läst lite roliga diskussioner om tilltalet, vilket också var något jag funderade på själv under min läsning. För franskan är ju ett av de språk där det är viktigt hur du tilltalar någon, där du skiljer på du (tu) och ni (vous) beroende på vem du pratar med och vilken relation ni har.

Till exempel så niar Sam i stort sett alla utom Gollum, samtliga trollkarlar duar varandra och

Gandalf säger även du till balrogen (vilket jag tycker är vettigt – de är trots allt båda maior och ska slåss till döden, så även om de inte var du med varandra i Valinor så är det ändå ett lämpligt tillfälle att lägga bort titlarna).

De flesta övriga i brödrskapet niar varandra, men föga förvånande så är Legolas och Gimli du och bror när deras vänskap blir tydlig. En del alver är familjära i tilltalet och säger du till de flesta, vilket det har funnits en del diskussioner om: är det till exempel korrekt att Gildor duar Frodo? Nörderi på hög nivå som ni förstår!

Men den stora fråga som fortfarande inte är besvarad är hur undertecknad upplevde läsningen. Ja, som vanligt är det alltid som att komma hem när jag läser denna fantastiska bok, oavsett på vilket språk det är, men det var väl några saker som var annorlunda. Det mest tydliga är ju naturligtvis att det tar längre tid för mig att läsa franska än såväl svenska som engelska och det intressanta med det är att det gav mig möjlighet att reflektera på ett nytt sätt kring texten. Till exempel så fick jag större förståelse för dem som upplever *The Lord of The Rings* som en något långsam bok, vilket kanske framför allt händer dem som har sett filmatiseringarna först. För eftersom det blir ett större läsmotstånd vid åtminstone några av de långa beskrivande partierna när jag läser den på ett språk som jag inte behärskar lika bra, så blir det därmed också ett

lite större motstånd i partier som jag i vanliga fall uppfattar som vackra och reflekterande.

En annan sak som omedvetet händer är att jag börjar omvärdera Erik Anderssons svenska översättning. För jag börjar inse att så här kan en översättning av *The Lord of The Rings* se ut, så här ska den genomföras. Lyhört. Insatt. Utfört av någon som är en riktig Tolkienfantast och har en riktig förståelse för texten. Varför nöja sig med Kofferdi-Secker när man kan få Bessac-Descarcelle till exempel?

Men här vill jag ändå vara tydlig: i väntan på en riktigt bra svensk översättning (hur går det, Bakte?) är det fortfarande min bestämda åsikt att vill man läsa Tolkien på svenska så ska man läsa Anderssons översättning. Ohlmarks alla fel och missar gör att hans översättning helt går bort. Att behärska det språk man översätter från tycker jag ändå är något sorts minimikrav.

Men nog om de svenska översättningarna, ämnet för dagen är ju ändå den nya franska och min upplevelse av den, och det som jag kanske framför allt har med mig är att ju längre jag läste, desto lättare blev det och desto mer kom jag in i boken.

När jag närmade mig slutet slog det mig att jag helt undermedvetet hade börjat tänka att jag inte läste en engelsk fantasybok i fransk översättning, utan att jag faktiskt läste en helt enastående fransk roman. Och det mer än allt annat säger något om hur lyckad översättningen är.

Fredegar "Gros-lard" Bolgeurre (även bilder, av Dan Mumfords bokomslag)

MITHLONDS BILDGALLERI

Mithlond har ett alldeles eget bildgalleri där var och en har möjlighet att dela med sig av sina bilder från riksmöten, fester, äventyr och upptåg.

Adressen är

MITHLONDSBILDER.SE

Vid lösenordsfrågor går det bra att höra av sig till Azruzagar, azruzagar@mithlond.se.

LÖGN OCH FÖRBANNAD DIKT

Bland mina egna tolkningar av dikterna i Ringsagan har turen nu kommit till Klagosång för Boromir. Detta är ju sången som Aragorn och Legolas sjunger vid sin döde kamrats båt-begravning. (Inte illa att komponera detta epos på stående fot!)

*Från Rohan över fält och fly,
där högt gräs gror,*

*där vandrar Västanvinden,
omkring murarna den snor.*

*"Vad nytt från väst, o vandrarvind,
bär du i timmen sen?"*

*Har du sett Boromir den höge
under stjärnors sken?"*

*"Jag såg hans ritt över strömmar sju,
över vida vatten grå;
på vandring genom öde länder
såg jag honom gå.*

*I Nordens skuggor svann han bort,
där slutar alla spår.*

*Månn Nordanvinden hört hans horn,
denne son av Denethor."*

*"O Boromir! Från högan mur
min blick mot väster för,
men du kom ej från de öde land
där män ej bor."*

*Från sanddyn och sten vid havets kust
friskar Sunnanvinden i;*

*den jämrar sig vid porten
och för med sig måsars skri.*

*"Vad nytt från syd, o suckans vind,
bär du i kvällen, säg?"*

*Var är nu Boromir den fagre?
Ty han fattas mig."*

*"Spörj inte mig – så många ben
där vitnar under skyn*

*på ljusan strand och mörkan strand
vid stormig böljas bryn;
så många ned längs Anduin
till havet sökte sig.*

*Låt Nordanvinden svara för
dem Nordan sänder mig!"*

*"O Boromir! Från porten går
en väg mot Söderns strand,
men du kom ej med måsars skri
från grått havs rand."*

*Från Kungaport, från fallens dån,
drar Nordanvinden kall;
kring torn och mur den ropar
likt ett stort horns skall.*

*"Vad nytt från nord, o starka vind,
bär du i dag, min vän?"*

*Vad nytt om Boromir den tappre?
Ty han dröjer än."*

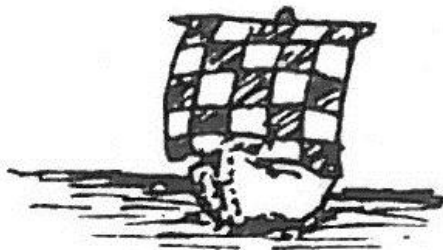
*"Under Amon Hen jag hört hans rop,
mot många där han stred.*

*Hans kluvna sköld, hans brutna svärd
de bar till vattnet ned.*

*Till ro han lades, stolt och skön;
ej mer jag hört hans röst.*

*Och Rauros, gyllene Raurosfall,
bar honom vid sitt bröst."*

*"O Boromir! Nu Väktens torn
mot norr skall blicka ut
mot Rauros, gyllene Raurosfall,
tills tiden når sitt slut."*

Vid första påsyn har dikten ett ganska enkelt versmått: raderna rimmar parvis, består av sju betonade stavelser och är i första hand byggda av jamber (tvåstaviga stigande versfötter), med en liten paus (cesur) mellan fjärde och femte. (Här i ET är dock raderna brutna på mitten av utrymmesskäl.) Tolkien placerar ofta ett kommatecken just i pausen, varför den är ganska enkel att se. En typisk rad som håller sig strikt till det här och därför kan tjäna som illustration är den här: *I saw*

him walk in empty lands, until he passed away. Versmåtten påminner som synes en hel del om Galadriels sång om Eldamar. Dock är metern friare i Boromir-sången, Tolkien tillåter sig att lägga till eller ta bort obetonade stavelser lite som han känner för (utom efter den sista betonade). Det känns därför inte lika kritiskt att få till cesuren här som hos Galadriel, och jag har mycket riktigt frångått den på några ställen och låtit ord sträcka sig över skarven. Det gäller i synnerhet fjärde raden i varje strof, eftersom de där raderna med "Boromir den höge", "Boromir den fagre" och "Boromir den tappre" inte går att få till på ett bra sätt annars. Svenskan har ju här en stavelse mer än originalets *Boromir the Tall* osv.

Det finns också en hel del andra finesser i dikten som komplicerar översättningen, till exempel allitterationer (även om det inte alltid är så lätt att se skillnad mellan avsiktliga sådana och dem som bara uppstår av en slump), poetiska upprepningar och ett medvetet spel med antalet obetonade stavelser för att ge olika rader lite olika tonfall. En särskild sådan finess som jag har bemödat mig att ta efter är att det finns två rader i första strofen och en vardera i andra och tredje som slutar med tre betonade stavelser i rad: *högt gräs gror, män ej bor, grått havs rand och stort horns skall*. Det ger ett litet brott i rytmen som (efter viss tillvänjning) bidrar till att lyfta dikten en nivå på kvalitetssskalan – i alla fall för mig. Och så är detta också en av mina absoluta favoritdikter ur Ringsagan!

Jag skall inte ägna något större utrymme åt att recensera Ohlmarks och Olssons tolkningar. Ömsom vin och ömsom vatten är väl en bra sammanfattning. Men en sak vill jag faktiskt klaga på. Raden *His head so proud, his face so fair, his limbs they laid to rest* har Olsson fått till *Med lyftat huvud, blick så klar, fann kroppen slutligt hamn*. Det är alltså Boromirs lik vi pratar om! Ett lite bättre grepp än så om sammanhanget i det hon översätter borde man kunna begära, tycker jag.

Bactrianus Bönrot

KALENDARIUM

14/2 – Mithlonds stämma

Elostirion är Mithlonds, Göteborgs Tolkien-sälls-kaps, tidning. Elostirion är gråalviska och betyder "stjärnvakt".

Ansvarig utgivare: Mithlonds Regent, Erion (M Jonasson). Redaktör: Ruby Gamgee (H Kiel).

Korrektur: Bactrianus Bönrot (M Börjesson).

Adress Elostirion, c/o Helena Kiel, Persgatan 8A, 416 58 Göteborg. Email: et@mithlond.se

Detta nummer utgavs i februari 2021 u.t.

Copyright © Elostirion. Grå Rådet och de enskilda upphovsmännen 1991–2021. Återgivning av text och bild i annan publikation tillåts ej utan aktuell upphovsmans medgivande.

Bilder i detta nummer: Iorlas, Merriwyn, Fredegard.

Upplaga: i pdf-format på Mithlonds väv www.mithlond.se/et

Tryckta lösnummer kan köpas till självkostnadspris.

Prenumerationer löses direkt av Skrivaren.

Nästa nummer utkommer i maj 2021.

